

Volilno gibanje.

V mariborskem okraju se vršijo prvotne volitve nepričakovano ugodno. V kamniški župniji so vse občine volile slovensko-narodne može, tudi v Brestenici so letos prvič izvoljeni odločno naši može. Slava jim! Narodno so volile tudi Orehova vas, Rače, Podova, Gorica, Sv. Marjeta. Le na Skokah in v Slivnici so naši propali. Ludvik Kresnik, najzlastnejši kandidat v sedanji volilni dobi, ker se da kandidirati od združenih rudečkarjev in nemčurjev, pridno agitira in išče, česar ni zgubil. Toda vse skupaj mu ne pomaga nič. Vsak omiljuje moža, ki je šel sedaj rudečkarjem in nemčurjem na limanice, kajti če bi zvesto stal pri zastavi slovenskega ljudstva, čakala ga je lepa politična prihodnost. Nikdar pa naše ljudstvo ne more več zaupati možu, ki je zapustil staro zastavo, ter se vrgel ravno v nasprotni tabor.

V jareninski župniji je bilo izvoljenih 9 narodnih volilnih mož in 3 nasprotni. Borba je bila huda. Posebno slavno so zmagali Slovenci na Pesnici v obeh kurijah; prišlo je naših v 5. kuriji na volišče 73, v 4. kuriji pa 23. Živio!

Občina Murščak pri Kapeli je izvolila dne 24. t. m. volilne može, ki bodo trdno kakor skala stali za gg. dr. Ploja in Žičkarja.

Na Zdolah pri Vidmu sta izvoljena dva za Žičkarja, dva za viteza Berkso.

Pozor Št. lenartski okraj! Orehovski Bračko sklicuje na prihodnjo nedeljo shod k Sv. Lenartu v Sloven. gor., da se tamkaj predstavi kot kandidat! Slovenci, narodnjaki šentlenartskega okraja, pridite v obilnem številu na ta shod, da posvetimo nepoklicanemu gostu in preroku!

Videm. Dne 29. t. m. je bila volitev volilnih mož v Vidmu. Udeležba je bila mnogoštevilna. Izvoljeni so sami zanesljivi može, v obeh skupinah tudi Žičkar.

Gornja savinjska dolina. V št. 24. »Domovine« berem: Iz Gornjegograda poročajo, da je vseh pet občin volilo volilne može za Dragotina Hribarja. — Resnica pa je, da so za Hribarja le Gornjigrad, Bočna, Novaštifta, za Žičkarja pa Solčava, Luče, Ljubno, Rečica, Mozirje in Kokarje! Kmečki volilci nočejo o tovarnarju Hribarju ničesar vedeti. Natančneje še Vam poročam.

Sv. Trojica v Halozah. Volitve volilnih mož so pri nas ugodno izpale za krščanske može, za dr. Ploja in Žičkarja.

Na lastne stroške. Iz konjiškega okraja nam poročajo: V »Dom.« od 27. p. m. se

hvali Hribar, da je budil Spodnji Stajar iz narodnega spanja na »lastne stroške«. D. Hribarja brčkone v teh zadevah en malce spomin zapišča; kajti mi imamo dokaze v rokah, da si je dal n. pr. samo za »rajžo« plačati 12 kron. Mi bi tega nikakor ne spravljali v javnost, ker se nam ne zdi nič nečastnega, ako naročen govornik dobi vsaj za vožnjo odškodnino, toda resnici čast! In resnica je, da g. Hribar ni budil »na lastne stroške«.

Hribarjevo »perje«. Poročajo nam iz kozjanskega okraja: V našem okraju je sedaj veliko dovtipov na Hribarjevo »perje«. D. Hribar se je namreč pretekli mesec od kozjanskega zborovanja peljal na rajhenburski kolodvor. Drugi dan je ležalo, menda kot izraz pristne »ljudske volje«, po cesti, koder se je Hribar vozil, vse polno listkov, na katerih je bilo tiskano, da je Kozje postavilo Hribarja kandidatom in da naj volilci volijo v tem smislu. Vam, g. urednik, se je očitalo, da delate kričečo reklamo za Hribarja. Zdaj pa Vi lahko Hribarja vprašate, kdo dela bolj kričečo reklamo?

»Mar je to res ljudska volja?« Pišejo nam: Hribarjevo glasilo kar prekipeva »proste ljudske volje«. Prosta pa je po njegovem mnenju ljudska volja samo tam, kjer Hribarjevi pristaši agitirajo, tam pa, kjer se tudi Žičkarjevi gibljejo, tam ni proste volje. Bila je volitev tam nekje okoli Špitaliča. Mnogi Hribarjevi pristaši so bili isti dan »skrivnostno-sladko-ginjani« in iz svetlih obrazov se jim je čitalo, ne prosta »ljudska volja«, ampak da so se mastili s prašičem. Dober tek jim, toda v našem okraju je na dnevnem vprašanju: »Kdo je dal za piti in kdo je plačal prašiča?« Mar se z vinom in svinjetino dela prosta ljudska volja?

V ormožkem okraju so ugodno izpale za Žičkarja volitve v Mihalovcih, v Žerovcih, Velečanih in Vitanju pri Sv. Bolfenku. Največja agitatorja za Hribarjevo »prosto ljudsko voljo« sta jungovski učitelj Vabič in posilinemški učitelj Slane.

Zanesljive volilne može za Žičkarja so izvolile občine trg Kozje, trg Podsreda, Gorjane, Križe, Koprivnica, Vetrnik, Velikikamen, Mrčno selo in Blanca. Volilnih mož je 15. Dr. Piki je torej pogorel. Je bil li res Hribarjev shod v Kozjem »izraz ljudske volje« za gosp. Hribarja? Le občina Polje se je izneverila gosp. Žičkarju, sicer je pa, kolikor do sedaj znano, ves kozjanski okraj, kakor en mož, za gosp. Žičkarja. Enako tudi sevnjski okraj, razun trga Rajhenburga, kjer je prodrli gosp. Hribar. Tu so se slovenski in nemški liberalci ter socialni demokrati

zjediniли zoper katoliško stranko ter pripomogli liberalcu županu Benjaminu Kuneju za 18 glasov večine.

Iz Polzele. Naši trije volilni može so odločno za Žičkarja. Nič ni pomagalo, da se je od neke strani poklical socijalni demokrat Čobal. Njegov shod je bil v gostilni Franca Jelena, domačina; je bil žalostno-smešen. Zaman se je trudil tudi tukajšnji agent slabih časnikov s celimi skladi »Slovenskega Naroda« in »volilnega katekizma«. Odgovor na vse te prismodarije dalo je narodno krščansko ljudstvo na dan volitve. V gostih trumah so prihajali vrli može in mladeniči, da je združenim mokrasko-liberalnim bratcem kar sapo jemalo. Pametnejši izmed njih so se poskrili, le kakih 12 odvisnih volilcev je klavrnim korakom stopilo na volišče. Njih kandidati so bili Anton Farčnik, Tomaž Kunšič in neki — Podgoršek Andrej (!!) — Ljubi moji rojaki! Otrsite se jarma, v katerega vas vpregajo nekateri ljudje, ki jim mrzi vse, kar je slovensko in katoliško. Ne bodite jim nadalje podrepniki. Stopite nazaj v naše vrste, ki se držimo edino pravega načela: vse za vero, dom, cesarja. — Če pa že ni mogoče pametne besede z vami govoriti, svetujem vam, dajte vsaj mir, ko vidite, da na Polzeli nič ne opravite. Če vas je petkrat toliko, kakor sedaj, mi vas premagamo. — Hvala Bogu! Jasni se, — to se je videlo zadnjo nedeljo na sijajnem zborovanju »katol. bralnega društva« v prostorih gosp. Josipa Repiča. To veselje in navdušenje med mnogobrojno množico! In to lepo petje domačih fantov in te ljubke deklamacije Slomškovih pesnic, in te spodbudne besede govornikov, posebno govor o pravi omiki! Šest križev že imam na hrbtu, pa tako lepe veselice na Polzeli še nisem doživel. Veselo je število udov — nad 70. — Mi imamo le to željo, da se kmalo spet tako veseli vidimo!

Iz Sevnice ob Savi. Predragi »Slov. Gospodar«! danes ti naznanjam veselo vest, da smo sijajno zmagali pri volitvi za peto in četrto kurijo, vseh pet mož bo glasovalo za Žičkarja. Zadnji Vaš dopis iz Sevnice je kaj dobro uplival na naše volilce. A Sevnice je pa prestrašilo, da si niso upali priti k volitvi. Celotno Hribarjevo agitatorji so izostali, in z njimi vsi nasprotni narodni tržani. Kaj pridno pa so se udeležili volitve sevnjski Nemci, n. pr. nek občinski svetovalec, zdravnik, nemški nadučitelj, načelnik postaje, še celo gsp. dr. R., sodnijski adjunkt i. dr. Ali vse to ni rudečkarjem nič pomagalo. Pa upam, da ti gosp. so bili zdaj tukaj zadnji-

germanskem vplivu županska čast postala dedna, t. j. za očetom je županil sin, in od tistihmal te važne oblasti seveda ni več spogal le tisti, ki je za njo bil najzmožnejši.

Prav lahko si mislimo, da so zadruge, iz katerih se je smel jemati župan, se smatrala za odličniše od drugih; sicer so si to odliko gotovo bile morale zaslužiti n. pr. po hrabrosti ali po uzornem gospodarstvu; mogoče je tudi, da je bogastvo dalo tej ali oni zadrugi tisti ugled, ki jo je postavil na ono višjo stopnjo. Naj bo temu, kakor hoče; dokazano in važnejše je, da se je prav iz tega izjemnega razmerja nekaterih zadrug do ostalih sčasoma izcimilo plemstvo; kako bi tudi ne, ko je pravica, dajati župi najizvrstnejše može, kar se jih v njih glešta, bila stalno v eni zadrugi? Vsled tega se je ta-le morala smatrati za boljšo od vseh drugih, namreč pred vsem v duševnih lastnostih boljšo, in zvali so jo plemenito. Zakaj tako? Beseda pleme je prvotno pomenjalo seme, v pomenu človeka tudi toliko, kakor zarojenec, pozneje še le vse one, ki so bivali v župi. Za zadrugo, ki se je zvala plemenito, je torej ta pridevek bil popolnoma primeren; kajti shranjevala je v istini pleme, t. j. seme, oziroma zarojence, iz katerih se je jemal župan. Plemstvo v slovanskem značaju ni utemeljeno; saj smo doslej videli, da Slovan

ni trpel, da bi se bil kdo povzdigoval nad drugega, in če je tudi zaslužil: v zadrugi so bili vsi enaki in starejšina z njimi vred, in tudi v plemenu je župan le bil prvi med enakimi, ne pa absoluten vladar. Od kod torej gori označena prikazen, ki koreniči v običaju, jemati župane vedno le iz ene zadruge? Plemstvo se je v Slovane zaneslo od Germanov sem; Germani so že od začetka razločevali plemenite in neplemenite ter si tudi ustavo po tem načelu prirojili. Sprva se je navada, jemati župane iz ene in iste zadruge, prakticirala le ob germanski meji, sčasoma pa se prerila do jedra.

Dočim so zadruge navadno nosile ime otovo, so se plemena ponajveč poznamenovala po kakovosti župnega zemljišča, po najimenitniši gori, reki, sploh po prirodnih znakih, vzlasti tedaj, če je bilo bivališče obširniše, ne pa po imenu županovem; za primer: Rečani (ob reki), Poljani, Jezerani, Bužani (ob reki Bug); še le v drugi vrsti, nekako izjemno, so se plemena nazivala po otu dotične plemenite zadruge. Imena žup pa so se navadno tvarjala iz plemenskih, n. pr. iz Poljani Poljane (na Poljanah), iz Lužičani Lužičane (na Lužičanah, pa tudi na Lužicah), iz Kalužani Kalužane (na Kalužanah, pa tudi na Kalužah).

Kakor v zadrugi, tako je tudi v ple-

menu lahko nastala potreba, odbiti kolonijo oziroma takih več; tudi se je ponavljalo to tako dolgo, dokler so razmere silile. Dogajalo se je tudi, da se je premestilo vse pleme; vzrokov za to pač ni težko najti. Na tak način so se po enem plemenu obljudjevale cele dežele. Z ozirom na poimenovanje nove domovine in nje gor in rek bilo je običajno, da so stara imena ohranjevali ter jih pridevali novim rekam, goram in dolinam, češ da jih spominjajo drage stare domovine, ki so jo morali ostaviti. Vsled tega prikazen, da se na slovanskem ozemlju imena gor, rek in dr. ponavljajo; spominjamo le na Dvini (v nemških atlantih Dwina in Düna); še več dokazov za to se da navesti iz poznejšne dobe, ko so Slovani raztekali po srednji in južni Evropi: Morava na Moravskem in Srbskem, Žilina ob Finskem zalivu in na severno zahodnem Ogrskem; sem spadajo imena Visla, Vislica, Vislok, Višnic; koliko je Bistric?

Do 6. stoletja se Slovani v večje mase od plemen niso družili, vsaj redoma in za stalno ne; potemtakem je širni slovanski svet sestajal iz nebroja žup, slovanski rod iz tolikega števila plemen, ki so živela vsak-sebno ter se tudi sovražnih napadov ne branila skupno; kvečjemu so se nekatera plemena oprijela drugo drugega le ob najhuji

krat pri takih volitvah, ker so sijajno propali. Zdaj lahko spoznajo, kar smo čitali v Vašem predzadnjem listu, da mi kmetje nismo nikake sleve. In to je tako! Slava našim vrlim volilcem, da so stali trdno, da se niso vstrašili dolgega in slabega pota, da sicer so morali nekateri po noči domov hoditi. Izvoljeni so: Kragl Anton, Korenc Anton, Stegenšek Martin, Lipovšek Jožef, Čemažar Janez. Tako smo pokazali, čegavi da smo. Mi si bomo pa tudi zapomnili, kdo da je bil z nami od naših sevniskih narodnjakov. Kaj pridno nam je nasprotoval naš občinski tajnik; ta gospodine misli, da smo mi njegovi podložni! O ne! gospod se motite, vi ste le naš uslužbenec, mi vam plačamo vsako leto 1200 kron. Zakaj pa? Zato, da ta stric nam nasprotuje, ali tega bo in mora biti enkrat konec. Pojdi pa kam drugam, ni si treba misliti, da smo mi voleki, da se bomo dali peljati tam, kamor bo občinski tajnik sukal bič. Tako torej gospod župan Vas imamo radi in Vi veliko storite za nas, storite tudi to, da tega Hribarjevega agitatorja pomirite, to je splošna želja kmetov. Če ne, bomo poskusili pa mi, od takega se mi ne damo voditi, katerega mi živimo, toliko smo Vam že zdaj pokazali. Kdor ni z nami, je zoper nas! Zapomnite si to Sevnicičani! Več volilcev.

Somišljeniki, pozor! Celotni pregled prvotnih volitev v mariborski in ptujski kmečki skupini ni posebno razveseljiv. Dasi so n. pr. v ožjem mariborskem (sodniškem) okraju volilni podatki ugodnejši kot drugokrat, vendar v celoti so slabši. Ptujski okraj pa je tako razjeden, da mnogi naših »rodoljubov« nimajo pojma. Če celo v šmarskem okraju voli sicer ugledna slovenska občina »bračkianci«, potem je to gotovo jako nevarna prikazen. Seveda mnogim je postal sedaj šport, da »netopirje« izganjajo, a dočim opravljajo to delo, lezejo jim nemški tarji v brloge. Ponekod se »netopirji« že sami radi umikajo. Pokregali smo pismeno prijatelja, v katerega občini so zmagali nasprotniki. In kaj nam je odgovoril? »Da nas napadajo naše izdajice po nemških časnikih, smo prenašali, da nas napadajo naši lastni bratje po slovenskih časnikih in sicer grše kot prej izdajice, tega ne prenašamo. Jaz se umaknem nevhvaležnemu pritlikovanju...«

nevarnosti, a ko je ta minila, se zopet razdružila. Do tvoritve držav torej v dobi, o kateri govorimo, ni prišlo. Od kod ta prikazen? Na to vprašanje moremo le odgovoriti, če premislimo, čemu se ljudstvo združuje v države. Prvič, da se uspešneje brani sovražnikom, oziroma zasleduje napadne namene, in drugič, da si laglje ustvari razne udobnosti, katerih bi pri malem številu ne moglo. Vseh udobnosti, kar jih je v tisti dobi bilo mogoče imeti, sta Slovanom v obilici ponujala zadruga in plemo; v tem oziru torej naši pradedje niso čutili potrebe, dalje se organizovati. Napadali pri svoji miroljubnosti sosedov pa tudi niso. V svrhu obrambe bi sicer nedvomno le bilo koristno, ako bi se bili strinjali v večje grmade, ali tukaj se jim je gotovo na pot stavila ona prekleta nesložnost, ki je neprestano v srcu grizla, ne manj pa menda tudi ona neskribnost, ki je oprezala, dokler nevarnost ni bila na vrhuncu.

Brez dvoma je dejstvo, katero smo ravnokar osvetlili, imeli za ono dobo neugodne posledice. Količ kaj močen sovražnik, ki se z vsoto Slovanov še meriti ni smel, je posamezna plemena lahko si podvrgel in pestil; največja hrabrost jih ni mogla rešiti; tudi je z malo vezmi združene bilo ob vsikdar uslužni nesložnosti, za katero je brezštevilje zadrug in plemenov tvarjalo najrodovitniša tla, prav lahko, razdruževati še bolje. Končna posledica vsega tega pa je bila, da se v tej dobi Slovani niso mogli povzpeti do nobene večje politične akcije, in da v političnem oziru sploh niso zavzemali tistega mesta, ki bi jim po številu šlo.

Umevamo tako modrovanje, toda odobravati ga ne moremo, ker je popolnoma krivo. Somišljeniki, glave zopet kvišku! Sedaj velja paziti na vsakega volilnega moža v mariborskem in ptujskem volilnem okraju ter ga pridobiti za našo sveto stvar! Na delo!

Dopisi.

Iz Gornjeradgona. (Franc Bračko kandidat). Kaj takega si pa mož vendar še sam ni mislil. Orehovski Wratschko, ne oni, ki je kovaški mojster, ampak Wratschko, sam, ta bi rad postal državni poslanec. Ne smejite se! Tisti gospodje, ki v Ptuju »giftno krot« pražijo, pošiljajo masten oklic okolu vseh občinskih predstojnikov in priporočajo namestu dr. Ploja Franca Vračka iz Orehovec. Od Wratschkota do Vračka je samo ena stopinja. Čudno pa, da se je že pravopis tega moža tako hitro izpremenil. Kako bi se še le on.

Tisti ptujski oklic, ki je podpisan »gornjeradgonski kmetje« pripozna, da je Vračko sin slovenskih starišev. Aha! Zakaj pa se on Slovenca ne pokaže? Zakaj ne uraduje pri okrajnem zastopu po slovensko? Zakaj on podpira samo Nemce iz radgonskega mesta? Zakaj je on bil proti ustanovitvi davčnega urada v Gornji Radgoni?

Zato, ker je tako njegovim nemškim prijateljem v Radgoni po volji. Njim na ljubo pomaga ponemčevati naš okraj, njim na ljubo moramo nositi svoje davčne krajcarje preko Mure, njim na ljubo se danes nemamo kolodvora v Gornji Radgoni.

Dotični oklic imenuje Wratschkota skušenega in sposobnega kmetovalca. No, mi pravi gornjeradgonski kmetje o tem nič ne vemo. Kako pa ta mož dobro razumeva kmetijske težave, pa naj Vam povejo vinogradniki iz Poliške občine, katerim je Wratschko točno škodo cenil. O, le natanko poprašajte!

V gornjeradgonskem okraju zdaj kar dezuje Štajerca in ptujskih oklicev zoper doktorja Ploja. Zakaj? Zato, ker se Bračkijanci in nemčurji v obče dr. Ploja bojijo. Tacega strahu še nikdar ni bilo prej. Nekteri nespametniki se dajo tudi begati po takih oklicih. Ali pametni možje bodejo volili, kakor možje iz ljutomerskega okraja, vsi kakor en mož za dr. Ploja.

Kaj pa očitajo dr. Ploju. Drugo ne morejo, kakor, da je visok uradnik in da ima lepo plačo. Ali bi bolje bilo, če bi bil zadolžen postopac? Pravijo, da je odvisen od vlade. To pa je laž. Gospod dvorni svetnik je član upravnega sodišča. Kot tak je neodvisen od vsakega ministerstva. Nihče ga ne more prestaviti, nihče penzionirati.

Ali ta naš poslanec bi imel na Dunaji mnogo upliva in tega se bojijo. Kakšen vpliv pa bi imel Wratschko iz Orehovec. Ali misli on, da bi ga tam tako poslušali, kakor, kadar govori pri Kürbos-u?

Zato volilni možje, ki imate voliti v kmetijski skupini za ptujski, ormoški, sv. lenartski, gornjeradgonski, rogački in šmarski okraj, ne poslušajte krivih prerokov, ki so Vam danes polni sladkih besed za to, da bi Vas kakor Judeži Nemcem in nemčurjem prodali. Držite se slovenske zastave, kakor en mož!

Gornjeradgonski kmet.

Iz ljutomerskega okraja. (Wratschkovi oklici). Iz Ptuja k nam še ni nikoli nič dobrega prišlo. Zato smo tudi »Štajerca« kar na kratko tja zanesli, kamor mu gre mesto. Naj le nekteri možički, kakor Domanjko iz Bučecovec ali pa Rantaša iz Noršinec raznašajo tiste zamazane papirje, ki jim jih ljutomerski nemčurji dajejo, mi pošteni Slovenci se za to ne brigamo. Mi volilni možje bodedo stali vsi za dr. Ploja kot poslanca v kmetijskih občinah.

Mi vemo, da tak odličen mož, ki je s svojim talentom tako visoko prišel, da ga na Dunaji povsod čislajo, ki pa si je vedno

zvesto slovensko srce ohranil, da bode ta mož vse rad storil za naše potrebe. In bode imel moč in bode lahko več storil, kakor kateri drugi. Naše potrebe pozna vsak, kdor hoče. Mi jih naznanjamo po časopisih in po shodih. In gospod dr. Ploj je na volilnih shodih pokazal, da v resnici ve, kje nas čevelj žuli. Pojdite se toraj solit vi privrženci ptujskega »Štajerca«. Nadlegujte Vi se svojimi oklici pijance in postopače, nas slovenskih kmetov pa ne. Mi smo bili in smo za dr. Ploja; od tistega orehovskega kandidata pa še slišati nečemo. Hrast se omaja in hrib, zvestoba Slovencev ne gane! Protibračkovci.

Šolstvo.

„Slovenska šolska Matica“ v Ljubljani. V smislu § 21 pravil »Slovenske šolske Matice« se sklicuje prvi občni zbor tega društva na dan 29. decembra t. l. v Mestni dom v Ljubljani. Zborovanje se odpravi ob dveh popoldne. Dnevni red: 1. Pozdrav začasnega predsednika. 2. Poročilo tajnikovo o dosedanjem delovanju začasnega odbora. 3. Poročilo začasnega blagajnika. 4. Volitve: a) upravnega odbora (predsednika, 8 odbornikov in 3 odbornikovih namestnikov), glej pravila § 8. b) treh presojevalcev letnih računov. 4. Določitev nagrad za književna dela in glavnim funkcionarjem za prvo triletno dobo. 5. Proračun za naslednja tri leta. Posvetovanje oziroma odobravanje predloženega poslovnika. 7. Nasveti posameznih društvenikov.

Da bi častite dame in častiti gospodje vnanji društveniki imeli kolikor mogoče duševnega vžitka in duševne probude od svojega kratkega bivanja v slovenski stolici je začasni odbor nadalje sledeče ukrenil:

1. Na predvečer dne 28. decembra t. l. priredi »Ljubljansko učiteljsko društvo« na čast došlim društvenikom zabavni večer.

2. Dne 29. decembra t. l. priredi gospod ravnatelj Andrej Senekovič ob 10. uri popoldne električne demonstracije v fizikalni sobani c. kr. prve državne gimnazije.

3. Po občnem zboru si lahko ogledajo društveniki ljubljansko elektrarno, kjer bode gosp. ravnatelj A. Senekovič razjasnjeval električno napravo. Tudi druge zavode si lahko ogledajo društveniki pod vodstvom izvedencev.

4. Častito dramatično društvo se bode naprosilo, da priredi dne 29. in 30. decembra primerne dramatične predstave.

Tovariši in tovarišice! Prvič se nam nudi prilika, da si podamo srednješolski in ljudskošolski slovenski učitelji roke in stopimo v zvezo, ki more biti na korist prvim in drugim. Noben slovenski učitelj ne zamudi prisostvovati pri porodu »Slovenske šolske Matice«, ki bo, če Bog da, postala eden najvažnejših zavodov narodne prosvete!

Gospodje poverjeniki in gospice poverjenice navdušujte, kar je v vaših močeh, za sveto stvar!

V Ljubljani, dne 2. decembra 1900.
Za začasni odbor »Slovenske šolske Matice«:
Dr. A. Medved, m. p. H. Schreiner, m. p.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Odlikovanje. Čast. gospod dr. Anton Jerovšek, profesor na mariborski realki, je bil od papeža odlikovan s križcem »Bene merenti«. Častitamo!

Promocija. C. kr. avskultant pri mariborskem okrožnem sodišču gospod Ferdo Müller je bil v ponedeljek na graškem vseučilišču promoviran doktorjem prava.

Pogreb. Pri Sv. Marjeti pri Mariboru je umrl dne 2. decembra v 54. letu svoje starosti po kratki mučni boleznj previden s